

Capitolul 10

Îngerul puternic și cărticica deschisă

Introducere

Înainte de deschiderea pecetei a șaptea, înainte de sunetul celei de-a șaptea trâmbițe și înainte de vărsarea celui de-al șaptelea potir, vedem de fiecare dată o întrerupere în derularea judecăților. Cea mai scurtă întrerupere este pe parcursul judecăților anunțate prin vărsarea potirelor (capitolul 16,15), cea mai lungă este înaintea sunetului celei de-a șaptea trâmbițe (capitolul 10,1 până la capitolul 11,13).

În legătură cu deschiderea celei de-a șaptea pecete nu sunt descrise niciun fel de procese deosebite, dar ea inițiază seria judecăților anunțate prin trâmbițe. În mod asemănător trâmbița a șaptea conduce la vărsarea mâniei lui Dumnezeu asupra oamenilor decăzuți. Această ultimă serie de judecăți anunțate prin vărsarea potirelor va atesta public, că Dumnezeu acționează în mânia Sa justificată. Toți vor putea să recunoască, că aceste judecăți vin din cer și că Dumnezeu este Inițiatorul acestor grozăvii. Aceasta însă nu va conduce pe oameni la căință și pocăință, ci la batjocorirea publică a lui Dumnezeu și a Numelui Său sfânt. În intercalarea dintre trâmbița a șasea și a șaptea citim: »În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor« (capitolul 10,7). Când va răsună trâmbița a șaptea, răbdarea lui Dumnezeu se va sfârși. Cerul și pământul, îngerii și oamenii vor fi martori, că judecățile care vor veni prin vărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu vin de la El Însuși. Cea de-a șaptea trâmbiță va vesti deci vărsarea mâniei compacte a lui Dumnezeu asupra oamenilor decăzuți și vinovați. Aceste lovituri ale judecății vor fi scurte, grele și fără cruțare (capitolul 16).

Unii au gândit, că *imediat* după sunetul trâmbiței celui de-al șaptelea înger Domnul Își va primi marea Sa putere și va începe domnia Sa timp de o mie de ani. Noi considerăm aceasta o greșală. Dușmănia activă a fiarei împotriva sfinților se va sfârși după trecerea celor 1260 de zile, acest timp de suferință măsurat exact (capitolul 11,3; 13,5-8). După aceea mai rămân șaptesprezece zile până la sfârșitul ultimilor trei ani și jumătate, a doua parte a celei de-a șaptezecă săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9,27), bogată în evenimente. În timpul acestor șaptesprezece zile se vor vărsa cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Când îngerii vor începe să verse potirele, se va termina cu puterea fiarei de a prizoni pe sfinți, căci cum va putea fiara să asuprească pe alții, când ea însăși va fi ținta acestor ultime judecăți?

După înțelegerea noastră, în capitolul 11,15-18 nu se vorbește despre evenimente, care vor avea loc imediat după sunetul celei de-a șaptea trâmbițe. Această secțiune arată mai degrabă, privind mai dinainte, scene care sunt în legătură cu Împărăția de o mie de ani și până la trecerea în starea veșnică, și cântarea de laudă provocată de *asteptarea* apropiatei domnii universale a lui Hristos și a triumfului lui Dumnezeu. Împărăția este așteptată, dar ea nu a venit încă. După ce îngerul a șaptelea a sunat din trâmbiță se vor vărsa potirele unul după altul. Judecățile anunțate prin trâmbițe urmează după judecățile anunțate prin deschiderea pecetelor, și tot așa judecățile anunțate prin vărsarea potirelor urmează după judecățile anunțate prin trâmbițe.

Însă înainte de a veni judecățile grele asupra imperiului roman (capitolul 16), se vestește prin simboluri și cuvinte intervenția lui Dumnezeu prin judecată (capitolul 10) și se arată o altă mărturie a lui Dumnezeu, care nu a fost revelată în niciuna din viziunile de până acum (capitolul 11). Această mărturie va avea un caracter foarte deosebit (capitolul 11,3-6) și va fi mult mai limitată în spațiu decât cea prezentată în capitolul 6,9 sau decât mult mai extinsa mărturie prezentată în capitolul 7. Orașul Ierusalim, care atunci va fi dat să fie călcat în picioare de cizma de fier a asupritorului păgân, va fi domeniul limitat al mărturiei deosebite, despre care citim în capitolul 11,1-13.

Descrierea îngerului puternic

1. -3. »Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ, și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.« - Timpul judecăților se apropie tot mai mult de sfârșit. Cea de-a doua jumătate a ultimei săptămână-an (timpul necazului) aproape a trecut, dar în ultimele ei zile lumea se arată în răzvrătire publică, nebună, împotriva lui Dumnezeu și sfinților Săi, asupra cărora fiara și antihrist își vor manifesta toată mânia lor. Înainte însă ca păgânii și iudeii decăzuți, și cei înșelați de ei, să trebuiască să bea restul paharului răzbunării Domnului, apare această viziune mângâietoare în mijlocul norilor judecății. Este a aduce aminte serioasă pentru lume, că cu toată furia celor nelegiuți, Creatorul are dreptul legal la domnia asupra pământului și acest drept va fi impus în curând prin putere. Judecata este însă foarte potrivită să mângâie și să întărească pe credincioși și în mod deosebit pe sfinții suferinzi, căci aceeași putere, care va doborî și va nimici pe dușman, va înălța pe martirii suferinzi pe un loc de cinste.

Viziunea este ușor de înțeles. Este una din cele mai importante viziuni din cartea Apocalipsa, și pe lângă aceasta este foarte simplă în trăsăturile ei caracteristice. Nu are nimic tainic, așa cum este descrierea judecăților prin trâmbițe.

Cuvintele **»am văzut un alt înger puternic«** îndreaptă gândurile înapoi la capitolul 5,2, dar singura parte comună a acestor doi îngeri este faptul că ei sunt îngeri puternici. În capitolul 5 este vorba de o ființă creată și dotată cu putere, în timp ce locul acesta vorbește despre o ființă, care nu a fost creată și care posedă putere și maiestate divină. Este Domnul Însuși. Deja în capitolul 8,3 am văzut pe Domnul în înfățișarea unui Înger în poziția de apărător preoțesc; aici, în chipul Îngerului puternic, El afirmă dreptul Său incontestabil la domnia asupra pământului.

El **»se pogora din cer«**, nu simplu din cer, ca și cum cerul ar fi locul Lui de plecare, ci *din cer*, unde este *patria* Lui propriu-zisă, naturală (1 Corinteni 15,47; Ioan 3,13).

Prin coborârea pe pământ a Îngerului puternic se arată că acțiunea lui Dumnezeu în previziunea Lui se apropie de sfârșit. Întreaga scenă profetică de sub cer este luată în posesiune de Domnul, public și vizibil pentru toți. Deoarece El coboară din cer, ca să instaureze Împărăția Sa mondială, se schimbă și câmpul vizual din această viziune, acesta fiind pământul și nu cerul.

El era **»învăluit într-un nor«**. În Vechiul Testament se folosește deseori norul, ca să arate prezența și maiestatea Domnului. Duhul Sfânt folosește simboluri cu conținut și claritate mare, ca să pună înaintea ochilor maiestatea minunată a Domnului, simboluri, pentru a căror explicare rămâne puțin loc pentru interpretări diferite. Este un semn evident al maiestății Sale, că El este învăluit într-un nor.

»Deasupra capului Lui era curcubeul«, este același curcubeu, pe care vizionarul l-a văzut deja mai înainte și care era **»ca o piatră de smarald la vedere«** (capitolul 4,3). Acolo el a văzut un curcubeu în jurul scaunului de domnie și în jurul Celui ce ședea pe tron, aici curcubeul cu culorile și slava lui este pe capul Îngerului. Folosirea articolului hotărât (**»curcubeul«**) leagă descrierea din capitolul 10 cu descrierea din capitolul 4. Este același curcubeu, această **»cunună a Dumnezeirii«**, așa cum el a fost numit deja (compară cu Ezechiel 1,28). Și în mijlocul judecăților, care sunt descrise în cartea Apocalipsa, Dumnezeu Își aduce permanent și neîncetat aminte în har de legământul Său. Arcul în nori, acest semn vechi al bunătății lui Dumnezeu (Geneza 9), apare aici din nou, și tocmai într-un timp, când este cea mai mare nevoie.

1. »Fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.« Caracteristici foarte asemănătoare am citit în descrierea slavei Fiului Omului în capitolul 1,15-16. Acolo însă picioarele Sale sunt amintite înaintea feței Sale. Ambele descrieri prezintă aceeași Persoană slăvită, dar în relații diferite. În capitolul 1 este văzut în slava, pe care El o are ca Om, în

capitolul 10 în maiestatea, puterea și slava »Îngerului puternic«. Fața Lui »ca soarele« mărturisește despre cea mai mare suveranitate și maiestate, în timp ce »picioarele ca stâlpi de foc« vorbesc clar despre putere și statornicie și arată sfințenia de neclintit în acțiunea Sa ca Judecător.

2. »În mână ținea o cărticică deschisă.« În capitolul 5 Cel veșnic ține în mâna Sa o carte *închisă* și pecetluită cu șapte peceti. De ce într-o mână este închisă și în cealaltă mână deschisă? În primul caz, planurile lui Dumnezeu nedescoperite până în momentul acela sunt revelate succesiv de Miel, în timp ce în cazul al doilea cărticica deschisă este o parte a prorociilor cunoscute, care acum – pe un fundament cunoscut – trebuie să se împlinească. În afară de aceasta, aici se folosește forma diminutivă »cărticică«, spre deosebire de »carte« în capitolul 5, care era așa de plină, că era scrisă pe interior și pe exterior. Aceasta era deci o carte, care avea o dimensiune mai mare și un conținut mai bogat decât cărticica din mâna Îngerului.

2. »A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ.« De trei ori se spune în acest capitol, că vizionarul a văzut Îngerul pe mare și pe pământ, și de fiecare dată este numită mai întâi marea (versetele 2,5,8), în timp ce ordinea în alte locuri din cartea Apocalipsa este inversă (capitolul 7,1-3; 12,12; 14,7). Desigur aceasta este ordinea naturală, și anume pământul și marea. Înțelesul acestor simboluri l-am văzut deja. Expresia *pământ* înseamnă partea civilizată a lumii, în timp ce *marea* arată mulțimea oamenilor aflați într-o stare nedezvoltată și necivilizată. În acest verset este însă numită mai întâi marea, tabloul ținuturilor păgâne neliniștite. Este întâmplare sau exactitate divină, că piciorul drept este pus pe ținutul popoarelor și națiunilor răzvrătite, piciorul stâng însă pe teritoriul unde aparent domnește lumina și ordinea? Cât de stabil și de sigur este pasul Îngerului, cât de completă este acțiunea Lui! Toate Îi vor fi supuse. El Își pune picioarele ca stâlpi de foc pe tot ce este sub soare. Dreptatea și puterea, ambele în acțiunea lor practică, caracterizează această lucrare importantă a îngerului, prin care El ia simbolic în posesiune întreaga scenă de sub cer.

3. »Și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu.« - *Lucrarea Îngerului* este însoțită de *glasul Său*, care lasă să se recunoască maiestatea și puterea Sa și care face ca tot pământul să fie cuprins de groază (Osea 11,10; Ioel 3,16). »Iată că se aude glasul Lui, glasul Lui cel puternic« (Psalmul 68,33). Este glasul Domnului, răcnetul Leului din seminția lui Iuda. În scena măreață din cer din capitolul 5 El a fost denumit ca Leu și ca Miel. *Acolo* vedem însă lucrarea *Mielului*, aici vedem lucrarea *Leului*.

3. »Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.« - Strigătul Îngerului a fost un strigăt către Dumnezeu, la care s-a răspuns imediat. Felul răspunsului arată simbolic putere și judecată. Tunetul este glasul lui Dumnezeu¹ în judecată, un semn al puterii lui de Judecător (1 Samuel 7,10; Psalmul 18,13; Iov 26,14). Numărul *șapte* arată răspunsul complet și desăvârșit la strigătul Îngerului. Articolul din expresia »cele șapte tunete« dă glasurilor tunetelor care răspund exactitate și precizie. Nu a fost un simplu trosnet ca la un tunet natural, ci aceste tunete exprimă intențiile Dumnezeului judecății, ele vorbesc limba lor (proprie).

Comunicarea care nu a fost scrisă

4. »Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!”« - Profetul a vrut să scrie cuvintele tunetelor. Evident el le-a auzit și le-a înțeles. În această viziune s-au auzit glasuri diferite. Citim despre glasul tare al Îngerului

¹ Cele șapte tunete par să corespundă amintirii de șapte ori a glasului Domnului în Psalmul 29,3-9. În afară de aceasta ele arată desăvârșirea intervenției divine în judecată.

puternic, despre glasurile tunetelor și despre un alt glas »din cer«. Acest glas a poruncit cu autoritate: »Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!« Această comunicare, care nu ne-a fost revelată, trebuia pecetluită. Desigur nu era timpul, ca ea să fie făcută cunoscut. Deci conținutul ei nu este descoperit; probabil este inclus în comunicările de mai târziu.

Jurământul solemn al îngerului

5. – 7. »Și Îngerul, pe care-L văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.« - În versetele acestea vedem una din cele mai sublime lucrări între lucrările făcute cunoscut în cartea Apocalipsa. Cât de întăritoare și de mângâietoare sunt toate acestea pentru cei care cred! Ne îndreptăm totodată de la vuietul și de la lupta mânioasă dintre națiuni spre planul veșnic al lui Dumnezeu cu privire la acest pământ. El aparține lui Hristos potrivit dreptului legitim de Creator și în afară de aceasta, deoarece El l-a răscumpărat. Ce priveliște! Marea și pământul sub picioarele Lui, cartea cu prorociile care urmează în mâna Sa stângă, în timp ce mâna dreaptă și-o ridică² spre cer și jură pe Dumnezeul veșnic viu și Creatorul³, că nu va mai trece mult timp. Aceasta înseamnă că *timpul omului*, care a început cu înălțarea la cer a Domnului și se termină cu revenirea Lui în putere, se apropie de sfârșit. Timpul în care Dumnezeu se comportă cu răul potrivit cu providența Sa și nu public, se apropie de sfârșit. Timp de 2000 de ani Dumnezeu nu a intervenit public în guvernarea lumii. Biserica a devenit în acest timp o ruină, lumea o grămadă de dărâmături. Voința omului se poate manifesta în continuare liber. Este timpul răbdării lui Dumnezeu față de rău și timpul îndelungii lui răbdări, în care El așteaptă ca oamenii să se pocăiască și să vină la El. Dar atunci nu va mai fi nicio amânare; scurt după aceea El va instaura Împărăția Lui și va lua în mâna Lui guvernarea întregii creații. Cu judecăți grele și aspre se va încheia timpul omului și va începe domnia Domnului. Jurământul Îngerului ne asigură nu numai împlinirea, ci ne garantează și execuția ei *neîntârziată*. După aceea nu va mai exista niciun alt termen până la terminarea epocii actuale cu tot răul ei.

7. »În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu.« Ce se înțelege prin taina lui Dumnezeu⁴ de aici? Nu este ceva minunat, că 6000 de ani s-a permis satanei să-și pună cursele în jurul lumii, să facă rău, să aducă pagubă lucrării lui Dumnezeu și parțial s-o nimicească? Ce distrugere a făcut el! El este dumnezeul lumii acesteia și

² În Daniel 12,7 jură bărbatul îmbrăcat în haine de in, ridicându-și ambele mâini.

³ Alți doi scriitori fac următoarele comentarii: „Descrierea acestui Înger va uimi pe toți cunoscătorii limbilor vechi. Făcând excepție de înțelesul spiritual și privită numai ca o lucrare literară, ea este inegalabilă și stă deasupra a tot ce cunoaște literatura greacă și romană.” – „Bucură-te, să privești înfățișarea acestei Persoane sublimă. Strălucirea deplină a soarelui se vede pe fața Lui, și toată incandescența focului arde în picioarele Lui. Privește hainele Lui. Norul este îmbrăcămintea Lui, și perdelele cerului sunt în jurul umerilor Lui; curcubeul este diadema Lui, și ceea ce înconjoară cerul cu un inel minunat este podoaba capului Său. Privește poziția Lui. Un picior stă pe mare, celălalt se odihnește pe pământ. Lățimea pământului și apele mari slujesc ca soclu al acelor stâlpi uriași. Urmărește lucrarea. Mâna Sa este ridicată spre înălțimea cerului, El vorbește, și sferile cerului răspund cu un ecou puternic, așa cum pustia de la miezul nopții răsună de răcnetul leului. „Artileria cerului” se descarcă la semnul Lui; un tunet înșeptit răspândește mesajul și pregătește tot universul, ca să primească poruncile Sale. Ca să îplinească totul și să ofere înfățișării cea mai mare solemnitate, El jură pe Cel ce trăiește din veșnicie în veșnicie.”

⁴ În Cuvântul lui Dumnezeu găsim taina voii Sale (Efeseni 1,9), taina fărădelegii (2 Tesaloniceni 2,7), taina evlaviei (1 Timotei 3,16), taina lui Hristos și a Adunării (Efeseni 5,32), taina lui Dumnezeu (Coloseni 2,2), taina celor șapte stele (Apocalipsa 1,20), taina femeii și a fiarei (Apocalipsa 17,7), taina lui Israel (Romani 11,25). Aceste taine, și altele, se deosebesc de taina lui Dumnezeu din locul acesta din Scriptură. Taina este ceva, care mai înainte a fost necunoscut, dar acum a fost revelat. Când a fost revelată, încetează desigur, să mai fie o taină; atunci este „o taină deschisă”. Toate tainele sunt revelate în Noul Testament.

căpetenia puterii văzduhului. Sfinții lui Dumnezeu au fost permanent expuși răutății și vicleniei lui crude. Nu este o taină, de ce Dumnezeu sfânt și drept permite, ca răul să se facă fără să fie pedepsit și ca propriul Său popor să fie maltratată și încolțit în multe feluri? Aceasta este cu adevărat o taină a lui Dumnezeu. Este însă Dumnezeu indiferent față de nedreptate și față de suferințele poporului Său? Nu, aceasta ar fi imposibil. Dar Dumnezeu are răbdare cu răul, până vine ceasul judecății, când va răspunde la strigătul aleșilor Săi și va înainta, ca să pedepsească pe păcătoși și pe cei răi. Acum răul este reținut numai parțial, și nu se recunoaște deschis, prin ce este împiedecată dezvoltarea lui. În lumea aceasta și în Biserică totul este în dezordine, cu excepția lucrurilor lucrate de Dumnezeu prin Duhul Său.

Dar »în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu«. Atunci Dumnezeu prin Fiul Său, Moștenitorul tuturor lucrurilor, va smulge domnia asupra lumii de sub toiagul de fier al satanei. Satana va fi închis în abis pentru o mie de ani și la sfârșit va fi aruncat în iazul de foc pentru judecata veșnică. Domnul va domni în slavă și putere vădită. Răul, astăzi încă permis și tolerat, chiar dacă cu multe îngrădiri, care îl împiedecă să se dezvolte pe deplin, ca să obțină punctul culminant, va fi atunci judecat public și pedepsit. Taina se va sfârși și Hristos va governa în neprihănire.

Aceasta este de fapt vestea bună, care a fost vestită deja profeților Săi din vechime. Aici nu se spune, că ea a fost vestită de ei (cu toate că ei au făcut aceasta, așa cum o confirmă cărțile lor), ci că ea a fost vestită lor. »Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci« (Amos 3,7). Intervenția publică a lui Dumnezeu în favoarea sfinților Săi suferinzi, ca să învingă puterea răului, a suveranului ilegal satana, căruia i-a fost permis până în momentul acela să strice pământul în exterior și moral, să-l îndepărteze de pe pământ și să restaureze lumea într-o ordine și frumusețe mult mai mare decât cea inițială – acesta este planul lui Dumnezeu. Aceasta este și vestea bună, care a umplut cu bucurie în toate timpurile inimile profeților lui Dumnezeu, a întărit puterea lor de lucru, a înviorat credința lor și a făcut ca speranța lor să strălucească mai luminoasă. Această speranță binecuvântată – și încă alte slăvi, care ne așteaptă – ne întăresc pe noi astăzi.

Nu exact *la* sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, ci »în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui« se va sfârși taina lui Dumnezeu.

Cărticica hotărârilor lui Dumnezeu

8. – 11. »Și glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna Îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pământ!” M-am dus la Înger, și I-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.” Am luat cărticica din mâna Îngerului, și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune. Apoi mi-a zis: „Trebuie să procești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați.”« Iarăși aude întemnițatul de pe insula Patmos glasul »din cer«, din locuința lui Dumnezeu. Membrele lui Ioan au fost probabil încâtușate, valurile sălbătice ale mării au lovit probabil în pereții temniței lui de piatră, și cu toate acestea această insulă nu a fost nicidecum un loc singuratic pentru omul al cărui suflet era pe deplin ocupat cu istoria poporului lui Dumnezeu, ale cărui urechi auzeau cântecele celor mântuiți și cuvintele de adorare rostite de îngeri și care tot mereu a fost apelat din cer. I s-a poruncit să meargă la Înger și să ia din mâna Lui cărticica deschisă, și el s-a dus imediat. Cel care vorbea nu era altul decât Dumnezeu Însuși, de aceea el a ascultat imediat și fără rezerve. Maiestatea Îngerului nu a produs lui Ioan nicio frică. Fără teamă de măreția și demnitatea divină a Persoanei deosebit de mărețe, care ținea cărticica în mâna ei, vizionarul s-a dus potrivit poruncii divine și a rugat să i se dea cărticica. Sufletul ascultător, care se supune necondiționat vocii clare a lui Dumnezeu, este pentru timpul acesta oarecum atotputernic. Vizionarul s-a dus și a acționat în puterea Creatorului cerului și pământului. În momentul acela nu cunoștea nicio frică. Dumnezeuul

nevăzut, pe care el Îl vedea prin credință, l-a făcut de nebiruit pe drumul ascultării, așa cum s-a spus, „nemuritor, până misiunea a fost îndeplinită”.

Ioan a primit încă o poruncă de la Înger. Prima poruncă, să ia cărticica, a venit din cer; cea de-a doua, s-o mănânce, a venit de pe pământ. De ce în stomac a fost amară și în gură dulce? Profețiile sunt atât amare cât și dulci. Avem aici a face cu simboluri. Vizionarul trebuia să mănânce cărticica, așa cum Ieremia odinioară a mâncat cuvintele Domnului (Ieremia 15,16). Nu trebuia să fie greu, să se înțeleagă sensul de a mânca. Cine mănâncă ceva, își însușește ceea ce mănâncă, preia în sine (Ioan 6,49-58). Ioan, care a mâncat sulul cărții, și l-a găsit atât dulce cât și amar, ne amintește de o lucrare asemănătoare a profetului Ezechiel (Ezechiel 2,8 până la 3,4). Primul efect al comunicării profetice, gustul sulului de carte în gură, era dulce ca mierea; când însă revelațiile sunt studiate atent și judecățile anunțate sunt analizate, atunci efectul următor este amărăciune și necaz. Profețiile aduc bucurie și întristare, așa cum și mesajele conțin bucurie și durere.

În final vizionarul trebuia să-și reia slujba profetică, dar slujba nu urma să fie îndreptată *spre* »noroadă, neamuri, limbi și împărați«; Ioan trebuia să procească *despre* aceștia. Despre aceasta citim în capitolul următor. În felul acesta ultimul verset din capitolul 10 conduce spre noile evenimente și împrejurări, cu care se ocupă în continuare această slujbă profetică.